

«Ο,τιδήποτε και εάν κάνεις, πάντοτε σιωπηλά να επαναλαμβάνεις τα λόγια, «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν!»».

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Οι πρώτες ημέρες στο μοναστήρι ήταν, για τον Αδελφό Τόμισλαβ, (π. Θαδδαίος) ημέρες πολύ μεγάλης χαράς.

Παρέδωσε τον εαυτό του στη μυστική σχέση πνευματικού πατρός και υιού, και διδάχθηκε από τον π. Αμβρόσιο την αγία και σωτήρια υπακοή, την εγρήγορση στους λογισμούς, καθώς και την Ευχή του Ιησού. «Ο,τιδήποτε και εάν κάνεις, πάντοτε σιωπηλά να επαναλαμβάνεις τα λόγια, «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με τον αμαρτωλόν!»».

Ήμουν νέος, και έκανα υπακοή με όλη μου την καρδιά. Κάθε βράδυ, εξομολογούμουν στον πνευματικό μου πατέρα και του έλεγα τι συνέβαινε στην ψυχή μου, και εκείνος με καθοδηγούσε». Πιστεύοντας ότι είχε μόνο πέντε χρόνια ζωής μπροστά του, ο Τόμισλαβ παρέδωσε ολόκληρωτικά τον εαυτό του στην καρδιακή προσευχή.«Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, λόγω της ολοκληρωτικής παράδοσής μου στο θέλημα του Θεού και του ειλικρινούς πόθου μου για Εκείνον, με φώτισε η χάρις του Θεού γεννώντας μέσα μου ένα απερίγραπτο αίσθημα χαράς και ειρήνης. Άκουγα εντός της καρδιάς μου τον λόγο, «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλον».

Προσπάθησα να θυμηθώ κάποια περιστατικά του παρελθόντος, και δεν μπορούσα. Όλοι μου οι λογισμοί ήταν σε κατάσταση ειρήνης, και ένα αίσθημα άφατης χαράς και πόθου βασίλευε σ' όλο μου το είναι. Αυτή είναι η κατάσταση των αγγέλων και των αγίων, κατάσταση πλήρους και τέλειας Χάριτος. Μόνον εκείνοι που έχουν βιώσει τη δωρεά της Χάριτος κατανοούν την κατάσταση των

αγγέλων και των αγίων, τους οποίους καθοδηγεί το Άγιο Πνεύμα». Έτσι, ο Τόμισλαβ έγινε το ταπεινό δοχείο του ησυχαστικού πνεύματος της Εκκλησίας, στολισμένος με το εύοσμο άνθος της καρδιακής προσευχής.

Αργότερα, ο π. Θαδδαίος θα μιλούσε συχνά στα πνευματικά του παιδιά για την «αδάπανη Χάρη», ως μια ανεκτίμητη δωρεά του Θεού, διά της οποίας μας καθοδηγεί ο Κύριος στην πνευματική ζωή: στο μεν ξεκίνημα μας δείχνει δια αυτής τον σκοπό της ζωής (που είναι η εν Χριστώ θέωση εντός της Εκκλησίας) και αργότερα, σε καιρούς θλιψεων και δοκιμασιών, μας δίνει με αυτή δύναμη και παρηγοριά.

Όντας άπειρος στην πνευματική ζωή, ο αδελφός Τόμισλαβ νόμιζε ότι όλοι οι μοναχοί κατείχαν αυτήν την θεόσταλτη αδάπανη Χάρη, αλλά μόνο πολύ αργότερα κατάλαβε ότι η αγάπη του Θεού τού είχε χαρίσει μεγάλο δώρο, για τό οποίο δεν ήταν άξιος, προκειμένου να τον προετοιμάσει για τον Γολγοθά της μελλοντικής του διακονίας ως ηγουμένου και πνευματικού πατέρα πολλών. «Νόμιζα ότι όλοι οι μοναχοί, ιερείς, επίσκοποι είχαν τη δωρεά της αδάπανης Χάριτος και -θα το πιστέψετε;- έχω περάσει τόσα χρόνια μεταξύ μοναχών και ιερέων, και έχω γνωρίσει έναν μόνο μοναχό που είχε αυτό το δώρο. Έναν μόνο! Ωστόσο, μεταξύ των λαϊκών ανθρώπων που ζουν με τις οικογένειές τους, συνάντησα πολλούς που έχουν δεχθεί αυτή τη δωρεά της Χάριτος».

**Απόσπασμα από τό βιβλίο: «Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΕΝ ΠΛΩ»**